

Ὅταν ἐκεῖνη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤνοιξε τὰ ὄμματα, τὸ φῶμα τῶν ὀνείρων της εἶχε τελείως ἐξαφανισθῆ καὶ τὸ πτηνὸν εἶχε πετάξει . . .

Ἀνεπήδησεν ὀρθία παρενθύς.

Ἐναντι τὸ χρυσοῦν πτηνόν, ἐκράτει εἰς τοὺς ὄνυχας, ἀσπαύρον, γύψ τις πελώριος.

Παρὰ τοὺς πόδας της κενὸν ἤπλοῦτο τὸ κλωβίον.

Ἀνεμέτροσε τὸ σφάλμα τῆς ζωῆς.

Καὶ ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας.

Δάκρυα κατέλειβον τὰς νεανικὰς της παρεΐας.

Ὁρθία ὡσεὶ Νιόβη τεθλιμμένη, ἔκλαιε. Τὰ δάκρυά της νῦν, δὲν ἦσαν πλέον οὔτε πόθου, οὔτε προσδοκίας δάκρυα, οὔτε χαρῶς.

Ἦσαν τὰ δάκρυα τοῦ σφάλματος τὰ πύρινα, ἅτινα θὰ ἔβροχον εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἀνυπόστατον ζωὴν της . . .

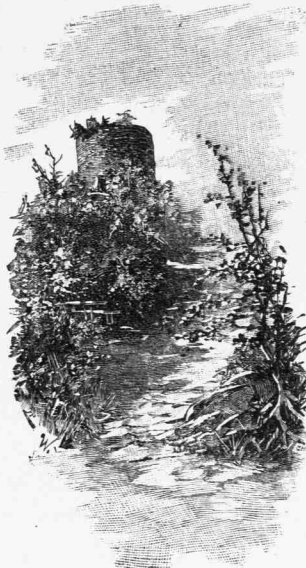
Ἐπόθει τὴν ζωὴν χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ. Ὁ βίος της ἐν ὄνειρον γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν τὸ πρῶτον, νῦν μετὰ τὸ σφάλμα καὶ τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο τὸ ἀγρὸν ὡς ἡ ζωὴ της, σειρὰ διηρηκτῆς ἀγρίων πόνων καὶ δακρῶν . . .

Τοῦτο ἡ ζωὴ — Αὕτη ἡ κόρη.

A ***

ΜΑΚΑΡΙΪΑ

Σ' ΕΞΕΝΑ Ἀπλόθηκες μ'προστά μου, ὦ γένη, ὦ γένη
Ἀβύσσων, ἄνθος τῶν ἀφρῶν καὶ τῶν κνυμάτων.
Σ' ἐσένα. Ἐσὲ τὰ Σύμπαντα σὰ μαγεμένα
Μ' δλάνοιχτη σὲ δέχτηκαν τὴν ἀγκαλιά των.

Σ' ἐσὲ τὰ πλούσια τὰ σκορπίσματα, ὦ παρθένα,
Ὅλων τῶν μύρων καὶ ὄλων τῶν θυμιαμάτων,
Σ' ἐσένα τοῦ Πατρὸς ἡ μουσικῆ, σ' ἐσένα
Τῆς καρδιᾶς μου ἡ καρδιά καὶ τῆσσι τῶν ἁσμάτων.

Ἐσὺ ἀγαπᾶς, ἐσὺ νοεῖς, ἐσὺ θυμᾶσαι.
Καὶ πρὶν νὰ σὲ ξανοίξω στὴ νυχτιὰ τοῦ κόσμου,
Μὲ τῆς μητέρας μου τὴν ὄψη ἀνθεῖς ἐμπρός μου.

Μὲ τὴ δική σου ἠῶδα στὸν κόσμο τὴ λατρεία,
Δὲν ξέρω ποῖο εἶναι τὸνομά σου, κ' ἐκραξά σε
Στὴν κολυμπήθρα τῆς ἀγάτης Μακαριὰ!

(Νοέμβριος 1900)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ